

[Ch. Petersen.]

mig bekendt er der ikke indtil 1929 sket noget i Retning af Overgreb fra Organisationernes Side, som det ikke har været gørligt at paatale gennem den øvrige Lovgivning, vi har, Straffeloven og de andre Love, som kan bringes i Anvendelse. Det gik udmærket indtil 1929.

Vi ved jo godt alle sammen, hvad Aarsagen til, at Venstre besluttede sig til at fremsætte Forslag til Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, i Virkeligheden var, og det fik vi ogsaa bekræftet ved de Udtalelser, som Venstres anden Ordfører, det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Johs. Clausen), senere fremsatte. Aarsagen var jo i høj Grad den, at Organisationerne bestræbte sig for ogsaa at organisere Arbejderbefolkningen ude paa Landet; det ønskede man imidlertid fra visse Landmænds Side at dæmme op imod, men det mente man ikke at have tilstrækkeligt Materiale i den hidtidige Lovgivning til at kunne gøre, og saa fik vi Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, som kunde vanskeliggøre Organisationernes Bestræbelser for at organisere Landarbejderne og den øvrige Arbejderbefolkning ude paa Landet. Det er ogsaa meget sandsynligt, at denne Lov har medvirket til at hemme Bestræbelserne for at organisere Arbejderne ude paa Landet. Der er adskilligt, som tyder derpaa; naar vi sammenligner Lønvilkaarene for Arbejderne paa Landet med Lønvilkaarene i Byerne, er der meget, der tyder paa, at det forholder sig saadan. Men vi fra vor Side ønsker ikke at medvirke dertil, og har ingen Sinds ønsket at medvirke dertil, og derfor nærer vi ikke Betænkelighed ved at komme tilbage til de Tilstande, vi havde før 1929.

Jeg forstod, at Venstres ærede Ordfører var særdeles glad ved og tilfreds med de Udtalelser, som Det kommunistiske Partis Ordfører i Folketinget havde fremsat. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, jeg er ikke Talsmand for Det kommunistiske Parti, men jeg noterede mig, at Venstre, naar de mener, at det passer for deres Argumentation, lægger saa overordentlig Vægt paa, hvad de kommunistiske Repræsentanter i Rigsdagen har at meddele. Vi andre kan roligt henvise til de faglige Organisationers hidtidige Virksomhed og Praksis her i Landet og til vort Partis Opfattelse af, hvad der er ret og rimeligt i Henseende til de faglige Organisationers Handlemaade og Betingelserne for at opfylde deres Forudsætninger, og jeg tror, det bliver saare, saare vanskeligt for Oppositionspartierne at

paavise, at der med Organisationernes Billigelse er foregaaet grove Overtrædelser, som det ikke har været gørligt at faa dem afklappet for og faa dem idømt Erstatning for. Jeg skulde huske meget fejl, om ikke det største Erstatningsbeløb, der i det hele taget er blevet idømt ved en Domstol i et fagligt Spørgsmaal, er idømt i Henhold til andre Love end Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Saa vidt jeg husker, er Kolinsundsagen ikke afgjort i Henhold til denne Lov, men i Henhold til helt andre Love, og de Erstatningssummer, der her var Tale om, var jo af en saadan Beskaffenhed, at jeg ikke tror, der er Grund til fra nogen Side at ønske dem af mere alvorlig Beskaffenhed.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (C. J. F. Sven) spurgte om, hvorvidt Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden har medført Domme, som man kunde paapege var skadelige. Jeg for mit Vedkommende kan ganske slutte mig til de Udtalelser, den højtærede Handelsminister har fremsat herom. Jeg tror heller ikke, det er Stedet til at komme ind paa en Kritik i al Almindelighed af de afsagte Domme. Det tror jeg vi skal afholde os fra, og jeg tror ogsaa, vi har al Grund til at gøre det, navnlig fordi vi har al Udsigt til at faa denne Lov ophævet. Dens Levetid vil, forhaabentlig i hvert Fald, ikke vare længe.

Ellers vil jeg gerne gøre gældende, at denne Lov jo ikke blot virker ved de Sager, der er blevet forelagt Domstolene. Man maa i saa Henseende ikke glemme den Uklarhed, der findes i Loven, dette, at ingen Organisation forud kan vide noget om, hvorvidt denne eller hin Beslutning, man ønsker at bringe ud i Livet, kan blive bragt ind under Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Loven er ikke affattet saaledes, at man kan vide noget om, hvorvidt man bagefter faar Dom og bliver idømt store Erstatningsbeløb ved Domstolene. Netop dette Forhold virker i allerhøjeste Grad generende og uheldigt for alt Organisationsliv. Derfor har ogsaa Arbejdsgiverne — det er jo i øvrigt heller ikke bestridt hverken af Venstres Ordfører eller af Det konservative Folkepartis Ordfører — udtalt sig mod denne Lov, baade da der i sin Tid var Tale om at vedtage den og senere, naar Forslag om at ophæve Loven har været fremsat. Det gaar vel Arbejdsgivernes Organisationer, som det gaar Arbejdernes Organisationer: at ogsaa de inden for deres Kredse kan have Personer, der ikke forstaa den Praksis og den Op-